

889.159
ΔΙΚ

ΑΡΗ ΔΙΚΤΑΙΟΥ

ΔΩΔΕΚΑ
ΕΦΙΑΛΤΙΚΕΣ
ΒΙΝΙΕΤΕΣ

(ΠΟΙΗΜΑΤΑ 1935)

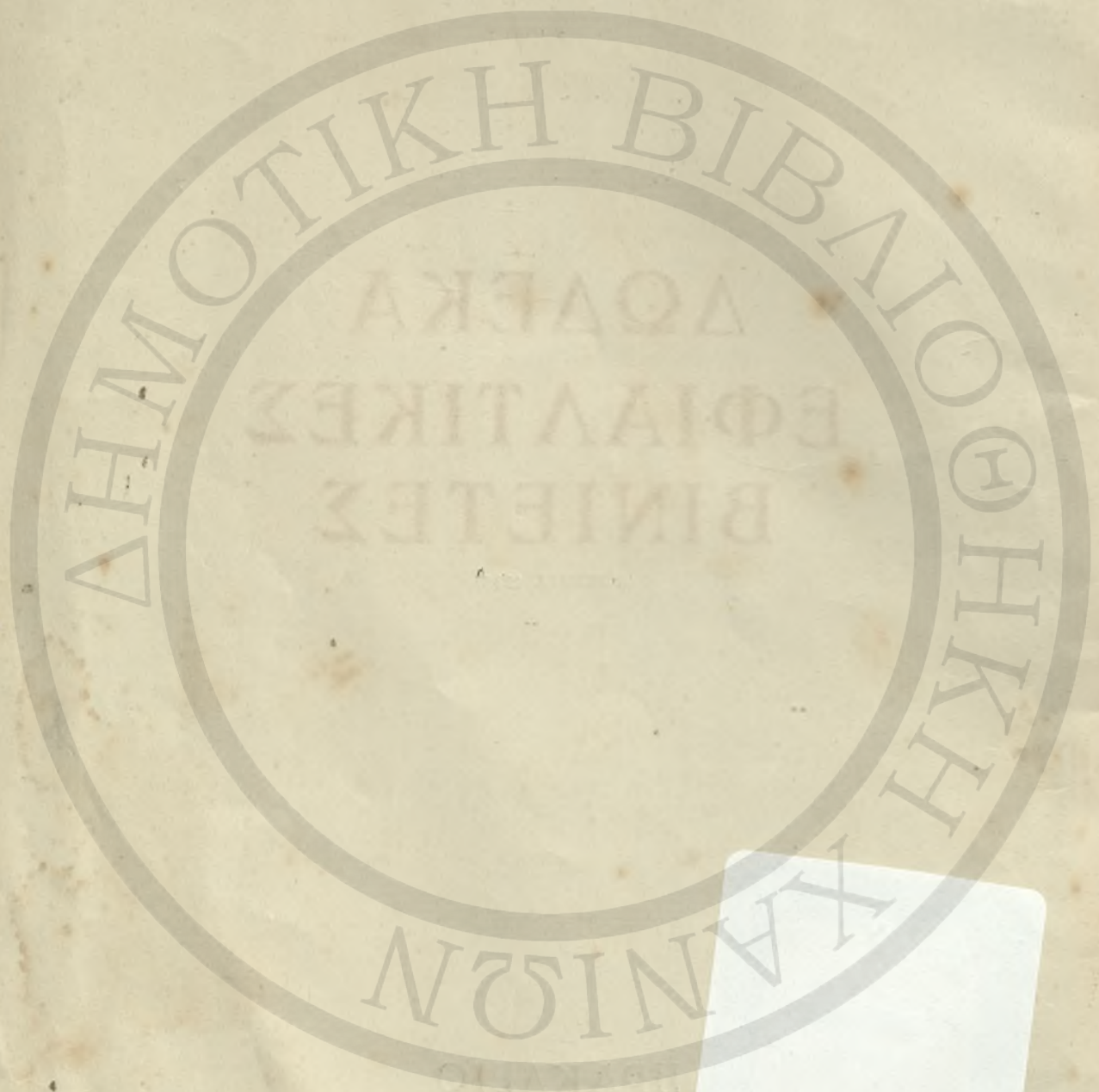
ΗΡΑΚΛΕΙΟ

1936

889.159
ΔΙΚ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
1934

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΙΣΑΓΩΓΗ
— ΥΛΙΝΟΝ —
Αρ. 4312
Χρονολ. Είσαγ. 23-11-76
Εισαγωγ. Κωνσ. Γκουλας
Αριθ. 27.15/214

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Όράματα κόσμων παληών... Αναθυμιάματα καιρών
παληών καιρών που με μεθάνε...
Σύννεφα μες στον ούρανο που στήσαν θλιθερό χορόν
και μες στης λίμνης τὰ νερά κύκνοι λευκοί που κολυμπάνε...

Καθρέφτες πλούσιοι και θολά τζάμια βυτρίνων σκυθρωπών
που την όλεθρια όμορφιά μου
σε μιὰ διπλή παράσταση στα έκπληκτα μάτια τών άστών
δίνουνε, ώσαν τριαντάφυλλα που μαδηστήκαν χάμου...

Δέν με πλανεύει ή σκέψη μου που πάει στα τόσα μακρινά
— τὰ κλειούν ούράνιοι θόλοι,
και μου έκουράστη τὸ μυαλό, και τὰ ὄρια μου είναι στενά,
ώς πέφτει ἔτσι άκατάπαυτη βροχή πάνω στην πόλη.

Πόσα μυστήρια ριγιλὰ γύρω μου ή φθινοπωρινή
θλίψη σκορπά πάνω και κάτω,
κάτι στη νειότη μου φρικιά, κάτι που κλαίει και που πονεί
μα δέν μου φέρνει τὸν άπλό πόθο του κρύου θανάτου...

Όράματα... Κόσμοι παληοί... Και πολιτείες στις τραγικές
νύχτες που κλαίν τὰ φύλλα...
Είναι ή ψυχή μου ἔτσι βαρεια κι' οι σκέψεις μου είν' έφιαλτικές,
και με χαϊδεύει μιὰ άπαλή, μα τόσο κρύα άνατριχίλα...

Ο ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟΣ ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Τῆς βροχῆς μουντὴ νεροσυρμὴ
στὰ στενὰ πλακόστρωτα γροικιέσαι
καὶ χτυπιέσαι δίχως ἀφορμὴ,
μὲ μια πεισματάρικην ὀρμή...

Τρέχεις καὶ βογκᾷς στοῦ δρόμου τῆ γωνιά
καὶ στενάξεις καὶ πηδᾷς στὶς ὑδρορροές
κί εἶσαι τὸ τραγοῦδι ποῦ καμμιὰ
δὲν ἐλάλησε φωνὴ στὴ γειτονιά...

"Ἄχ ψηλαφιτὸ σκοτάδι καὶ στενό,
ἀδιάλυτο ἀπὸ τοῦ γκαζιοῦ τῆ λάμπα
παραπέτασμα ὑδάτινο πυκνὸ,
στὸ σοκκάκι αὐτό, τ' ἀντικρυνό...

Φῶς θαμπὸ τῆς λάμπας καπνιστὸ,
στὸ βαρὺ σκοτάδι τὸ πηχτὸ
τῆς γωνιάς, ποῦ γροικιέται κάποιου βλάμη,
τὸ βραχνὸ τραγοῦδι, τὸ ἀνοιχτό...

Νᾶμουνα, — ποθοῦσα — μὰ καὶ τί;
"Ἴσως κάποιος ἄγνωστος καὶ ξένος...
Ξένος, νὰ χαθῶ μεσοστρατὶ
καὶ νὰ μὴ γνωρίζω τὸ γιατί...

Ν' ἀσωτεύει ὁ ρεμβασμὸς μὲς στὴν ψυχὴ,
νᾶναι λάσπες, νὰ βογκοῦν μὲ θρήνη οἱ στέγες,
μιὰ ἐποχὴ ὡς ἐτούτη, μιὰ ἐποχὴ,
ποῦ χτυπιέται στὰ σοκκάκια ἢ κοῦα βροχὴ...

ΑΜΦΙΒΟΛΙΑ

Ώρες πολλές ρεμβαστικά νὰ βλέπεις τὰ τοπία
κάποιων τόπων ξωτικῶν κι' ἀλαργινῶν πολὺ,
λυγμοὶ σβησμένοι, κούφιοι ἀχοὶ τὰ σιωπηλὰ βιβλία
κι' ὁ ὀρίζοντας νοσταλγικὸς πάντα νὰ σὲ καλεῖ...

Οἱ σκέψεις σου, δισταχτικὲς ὡσὰν χαμένα πλοῖα
πλανιῶνται σὲ ὑγρὸ βάρανθο, μὲς σ' ἐρεβώδη ἀχλὺ
καὶ πάντοτε ἡ ἐφιαλτικὴ κι' εὐφορὴ ἀμφιβολία
στὸν πόθο τὸν παράδοξο δίπλα ν' ἀντιλαλεῖ...

Νὰ κλαῖς μέσα στ' ἀτέλειωτα σκότη τοῦ δωματίου,
ποὺ οἱ φαντασίες οἱ παιδικὲς ἐπίμονα γυρνοῦσαν
στὶς σκιὲς καὶ στοὺς βρυκόλακες νυχτῶν τοῦ Δεκεμβρίου,

καὶ κάποτε, ποὺ οἱ σκέψεις σου πιά ἐδῶ δὲν σὲ κρατοῦσαν
σ' ἔδεσε ὅταν τὴν ἄγκυρα τραβούσανε τοῦ πλοίου
βαρεῖά, ἡ ἀγωνία τῶν δισταγμῶν π' ἀρχίσαν καὶ ξυπνοῦσαν...

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ

Τι νὰ ποῦμε; Τι νὰ κάνουμε; Θλιβεροὶ
περνοῦμε σὲ μιὰ σιωπηλὴ λιτανεία...
Κι' εἶναι ἄδεια ἢ γειτονιά κι' ὁ δρόμος σκοτεινὸς
ἀπ' τὶς φωνὲς τῶν δροσερῶν συνομιλήκων...

Τι νὰ ποῦμε; Ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῖ
μᾶς ζέσταινε τῆς προσμονῆς τῆς ἀγῶνης ἢ ἐλπίδα.
Κι' εἴμαστε νέοι' σὰν τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ
δὲν μᾶς ἄγγιξαν τῆς χαρᾶς τὰ βελούδινα χνούδια...

Ἦρθε τ' ἀπόγεμα... Τὶ κούραση βαρειά
νὰ καθόμαστε νὰ μετροῦμε τὶς ὥρες,
ποὺ περνοῦν ἀνιαρὰ καὶ μετροῦν τὸν καιρὸ
τὸ μυστήριον, τὴν ἀγωνία μας καὶ τὴ φρίκη...

Τι νὰ ποῦμε; Τι νὰ κάνουμε;... Σὰν παιδιὰ
ποὺ εἴμαστε, ἄς παίξουμε τὶς γριῆς, τοὺς σκυφτοὺς
[γέρους...
Τι νὰ κάνουμε;... Ἄς γελάσουμε ποὺ γίνανε γριῆς
τὰ κορίτσια καὶ μεῖς χλωμὰ γεροντάκια...

Εἶν' ἄδεια ἢ γειτονιά κι' οἱ πόρτες σφραλιστὲς
κι' εἶν' ὅλα σκοτεινὰ κι' οἱ καρδιὲς φοβισμένες...
Ἄνοιξτε, κουραστήκαμε πολὺ...
νὰ παίξουμε στὴ σκοτεινιά τὰ γεροντάκια...

Μαμά, δὲν μᾶς ἀκοῦς; Ἄνοιξατε ἀδελφές
κάνει ψύχρα πολὺ καὶ τρέμει τὸ κορμί μας...
Ἄκουστε μας Ἔσεῖς... μᾶς ἀγαπάτε Ἔσεῖς...
τι νὰ ποῦμε γιὰ ν' ἀκοῦστε;... Τι νὰ ποῦμε;...

ΤΟ ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

Μιά κάποια πρωΐα βρέθηκε ριμμένο τὸ πηλίκιο
 κι' ἡ μπλούζα μὲ τὰ ἐπίχρυσα κουμπιά
 μὲς στὸν κοιτῶνα ἀνάμεσα σὲ δυὸ σειρὲς κρεββάτια...
 Παντοῦ μιὰ νέκρα ἀπλώθηκε μέσα στὸ γκριζο Λύκειο
 ποὺ δὲ φωτίζουν πρόσχαρα τὰ παιδικὰ πιά μάτια...

Μὲς στὰ πηχτὰ σκοτάδια τους κοιμοῦνται οἱ διαδρόμοι
 δὲν τοὺς ξυπνοῦν τὰ βήματα τῶν ἐπιμελητῶν,
 μονάχα τοῦ φθινόπωρου τοὺς φτάνει ἡ ἀνατοιχίλα,
 καὶ τῶν ἐφήβων χάθηκαν, καὶ τῶν παιδιῶν οἱ τρόμοι,
 ὡς φεύγουν μέσα στὴ βροχὴ τὰ σαπισμένα φύλλα...

Παντοῦ τὴν ἐγκατάλειψη σκορπίζει ἡ παρουσία
 τῆς σκόνης καὶ τὸ κέντημα τὸ ἀχνὸ τῶν ἀραχνῶν
 μέσα στοῦ τέως Διευθυντοῦ ποὺ πέθανε ἀπὸ πλήξη
 ἢ ἀπὸ καρκίνο, τὰ βαρειά, γιὰ τοὺς μικροὺς, γραφεῖα
 ὅλα μὲς σ' ἓνα ἐφιαλτικὸ πέπλο τᾶχει τυλίξει...

Χλοερὰ βελούδια στρώθηκαν πὰ στὰ συλλογισμένα
 ντουβάρια καὶ φαντάσματα πλανιῶνται στὴν αὐλὴ
 σὲ τέλματα μαύρων νερῶν... Μιὰ πένθιμη ἐλεγεία
 λένε τὰ φύλλα τὰ ὑστερνὰ ποὺ πέφτουν ξεραμένα
 στὸ Λύκειο ποὺ καθῶς ἀχνὸ τὸ φῶς ἡ νοσταλγία...

Κι' ὁλόενα τὸ Ἰδιωτικὸν Λύκειον ὅλο καὶ σβύνει
 καὶ λειώνει κι' ὅλο χάνεται μὲς σ' ὄνειρα παλιά,
 σὲ σκέψεις ποὺ τ' ἀφίσανε βουβὸ κι' ἀφήρημένο...

Μὰ ἐγώ; Γιατὶ ἔτσι βρέθηκα μὲ ψεύτικη γαλήνη
 στὴν κόχη αὐτὴ ποὺ μ' ἔρριξαν μάταια νὰ περιμένω;

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Δὲν ξέρω ... Μὰ μοῦ φάνηκε ν' ἄκουσα τὸ τραγοῦδι
τοῦ γύρου τῶν ὥρων στ' ἄδειο σαλόνι...
Πόσον ἀργά! Ἦταν τ' ἄρρυθμα ἀντικείμενα σὰ χνοῦδι
θολῶν σκιῶν... Κι' εἶμουν ἐγὼ κι' ἡμοναξιά πού μὲ παγώνει

Τὶ δέος!.. Ἀργὸ μυστήριο στὶς ὠχρὲς ταπετσαρίες
τῶν γκριζῶν σκιῶν σαρκαστικὰ πλανᾶται,
σὰ χλευαστὴς πού εἰρωνικὰ στὶς ὠριμες κυρίες
γιὰ κάποιες τρίχες ἀσημιῆς στοχαστικὰ δηγᾶται...

— Ποῦ οἱ τόποι; — Πιὰ χαθήκανε μὲς στὰ ὀριζόντια βιάθη
κι' οἱ Σφιγγες πολιτείες ἄς μὲ καλοῦνε...
Μὲς στοῦ ἄλλοις τοῦ φθινόπωρου πού ἡ νοσταλγία βουβάθη
οἱ γοητείες τῶν ἀγνωστων γιὰ πάντα θὰ χαθοῦνε...

Ἡ ὥραϊα ζωὴ, κι' οἱ ἀνώνυμες μορφές, τὰ πολλὰ φῶτα,
οἱ λιτανεῖες τῶν πόλεων, ἡ δίνη,
ἴλα ἄφαντα στὴ σκέψη μου γυρνοῦν καθὼς καὶ πρῶτα
κι' οὔτε βαθὺς ὁ στοχασμὸς τὸν λογισμὸν ἠδύνει...

Τὶ κρύο πού κάνει! Μὲς στὶς σκιῆς πνίγηκε τὸ σαλόνι,
πορτραῖτα στὰ πρεβάζια τους γελοῦνε...
Ἔνα βαρὺ συννέφιασμα μὲς στὴ ψυχὴ μὲ ζώνει
κι' οἱ βαρειῆς σκιῆς, οἱ θολῆς σκιῆς στὸν τοῖχο ἀκίνητοῦνε...

ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Καβάφης... Καρυωτάκης.. "Άγρας... σκέψεις διάχυτες,
αίμα ό λογισμός... Μαζί, θύτης και θύμα!
Βιβλία, πολλές πρωτόγνωρες λατρείες, νοσηροί στίχοι
στο γκριζο διάβασμα... Δικό μου όμως τὸ κριμα!

Βαρειά ή ψυχή. Τὸ άμάρτημα ό Κύριος κολάζει
και τ' άποδιώχνω, μα δένουμαι και με δένει...
Κούφιο τ' όνειροπόλημα· δέν είμαι ό νέος
των δεκαεφτά χρονώ με την καρδιά άεροπαρμένη...

Έγω σε βάρυνα ψυχή!.. Δικό μου είναι τὸ κριμα!
Μ' άπό τον θάνατο τι άλλο έχω να προσμένω;
Λατρείες και δηλητήρια στα δεκαεφτά μου χρόνια
Verlaine, Baudelaire, Rimbeaud παιδι χαμένο...

Του Λαπαθιώτη ή ποίηση, του Παλαμά γλυκειά νιρβάνα,
φωνή άπ' τα χάη π' έρχεται κι' έντός μου μπαίνει...
Στην έπαρχία τή σιωπηλήν ή πλήξη, ό τρόμος,
πρόσωπα ώχρά, κι' άγάπη άρρωστημένη...

Ζωή, αν κι' όλόκληρη δική μου αιώνια φεύγεις...
Είσαι ό κατατρεγμός, μιá λάμψη, ένα μυστήριο,
τὸ μίσος τ' άξεδιάλυτο μαζί κι' ό πόθος κι' ή ποίηση
ώχ, στα νειάτα τὰ χρυσά μου δηλητήριο...

ΑΡΡΩΣΤΟΙ ΕΦΗΒΟΙ

Ἐμεῖς, ἄρρωστοι στὰ ὄνειρα, νέοι καχεκτικοὶ
νέοι ἄρρωστοι στῶν πόθων τὴν τολύπη
ἢ πλήξη τὸ κορμί μας κατοικεῖ
ἀφοῦ κάθε ἀγάπη μᾶς λείπει...

Γράφουμε στίχους τὶς πίκρες μας, γιατί
ἴσως ἔτσι πλανέψουμε τὴ λύπη...
Ἕνα βιβλίο κι' ἂν ἐκδόσουμε, πρὸς τί;
ἀφοῦ κάθε ἀγάπη μᾶς λείπει...

Ἐμεῖς, ποιητὲς τῶν γκριζῶν οὐρανῶν
θροῖσματα φύλλων, κούφιοι χτύποι...
Ἵλη ἡ ζωὴ μας ἱστόρημα κενὸν
ἀφοῦ, κάθε ἀγάπη μᾶς λείπει...

Χλωμά εἴμαστε ἄνθη φθινοπωρινὰ
ποῦ γέμουν ἀπὸ μᾶς τὰ πάγκα, οἱ κῆποι,
παιδιακίσια ποῦ σβύνουν, ὄνειρα τερπνὰ
ἀφοῦ κάθε ἀγάπη μᾶς λείπει...

Τῆς νειότης ἡ φλόγα ἀπατηλή,
ἀσθενικοὶ τῆς καρδιάς μας οἱ χτύποι...
Κι' εἴμαστε ἄρρωστοι... ἄρρωστοι πολὺ,
γιατί, κάθε ἀγάπη μᾶς λείπει...

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Ήταν ένα ιστόρημα κενόν μὰ καὶ μακρὸν...

Εἶχε κάποιον γιὰ ἥρωα νέον ὠχρόν,
ἓνα ἔφηβο, σχεδὸν παιδί, π' ἀγάπαε τὰ βιβλία,
καὶ κοίταζε ρεμβαστικὰ συχνὰ τὰ πλοῖα,
τὴ φωτεινὴ, ζωὴ π' ἀγαποῦσε καὶ τὴ δίνη,
κι' ὅ,τι στοὺς μικροὺς εὐκόλα ποτὲ ὁ Θεὸς δέ δίνει...

Καί,—λέει τὸ ιστόρημα κείνο τὸ κενὸν
γιὰ τὸν ἔφηβο τῶν δεκαεφτά χρονῶν,
πὼς ἔνοιωθε νάναι σάν ἓνα κοιμητήριο,
νυχτερινὸ γεμάτο ἀργὸ μυστήριο,
σὲ τέσσερις ψηλοὺς κλεισμένο τοίχους
ποὺ ταράσσεται συχνὰ ἀπ' τοὺς τυμβωρύχους...

Κι' ἡ σκέψη του μεγάλες ἄρχιζε πορείες
ἀνάμεσα σὲ μακάβριες ιστορίες...

Πλαγιασμένος στὰ λευκὰ προσκέφαλά του
ριγοῦσε ὡσάν σὲ ρίπιομα ξανθοῦ θανάτου...
"Ἄχ, πὼς τὸν τυρρανοῦσε ἓνα γιατί
ὅταν γύρω στὴν κλίνη του χορεύαν σκελετοί,
καθὼς σὲ τάφον ἀδειανόν, σὲ μαῦρον λάκκον.
"Ὡ τὸ τρέκλισμα στὸν ἐξωφρενικὸ χορὸ τῶν βρυκολάκων!

Κι' ἦταν τὸ μυαλό του ἄδειο συρτάρι,
δίχως ὁμορφιὰ καὶ δίχως χάρι,
ἄδειο ἀπὸ χαρτιὰ διαφόρων φύσεων
κι' ἄδειο ἀπὸ κάθε εἶδους ἀναμνήσεων...

Καὶ λέει τὸ ιστόρημα ἀκόμα τὸ μακρὸν
ποὺ εἶχε ἓναν κάποιον γιὰ ἥρωα νέον ὠχρόν,
καὶ λέει, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία
πὼς θὰ πεθάνει κάποτε κοιτάζοντας τὰ πλοῖα...

ΤΟΥ ΕΦΗΒΟΥ

Μικρὸ παιδὶ καὶ κλαίει, δίχως καμμίαν αἰτία
ὁ κόσμος λέει ὁ κενός.
Μὰ ἴσως νὰ τὸν βαραίνει ἡ πολιτεία,
ἢ κι' ὁ οὐρανός...

"Ἴσως καὶ νὰ πονεῖ ἀπ' τὸν ἔρωτά του,
νὰ υπέφερε πολὺ,
γι' αὐτὸ ἔχει τὴν πνοὴ τοῦ ἀργοῦ θανάτου
καὶ δὲν μιλεῖ...

Μικρούλης τρυφερός, κι' ὅλα κοντά του
καθὼς σβηστά,
τὰ μάτια του πυρέσσουν, τὰ μαλλιά του
φῶτα πνιχτά...

Θάναι ἔκλυτος πολὺ στ' ὠραῖο του πᾶθος
τὸ εὐγενικό.
Κάτι μὲς τῶν ματιῶν του φωτάει τὸ μαῦρο βάθος
πολὺ γλυκό...

Πόσο θὰ τὸν βαραίνει κι' ἡ τρυφερὴ του πλήξη
μὲς τῇ μικρῇ καρδιά,
κι' ὃ Θεέ μου πὼς φοβᾶμαι πολὺ μὴ μοῦ τὸν πνίξει
καμμιά βραδυά...

"Αχ! Μὴ μοῦ τὸν πεθάνεις στὴν γκρίζα πολιτεία
μὲ θάνατο σιγὴ
κι' ἐξίλαστήριο θῦμα στὴν θεῖα του ἀμαρτία
Θεέ μου ἐγώ!

ΜΟΙΑΖΩ ...

Μοιάζω με σαραντάχρονη κόρη, πού, δακρυσμένη,
στοῦ ἑσπερινοῦ τὰ δειλινὰ κάνοντας τὸ σταυρὸ της
μ' εὐλάβεια δέεται μυστικά, γιὰ ν᾿ἀρθῆι στὸ πλευρὸ της
«Ἐκεῖνος» πού δὲ γνώρισεν, ὅμως ὄλο προσμένει...

Μοιάζω γριφῶδες αἶνιγμα σιβυλλικό, πού λίγοι
ἀνθρώποι προσπαθῆσανε κάποτε γιὰ νὰ λύσουν,
— ὅμως, μόλις τὸ θέλησαν, ἀκόμα πρὶν τὸ ἀγγίσουν,
σὰν σκιὲς πολὺ παράδοξες, εἶχαν μακρυνά του φύγει...

Μοιάζω παληοῦ νᾶμαι ὁ ἥρωας, πολὺ παληοῦ βιβλίου,
πού ἔτσι καθὼς κιτρίνισε τοῦ σβῆσαν τὰ ψηφία,
καὶ περιγράφει θλιβερῆν, ἐφιαλτικὴν ἱστορίαν,
μὲ ναῦτες, μούτσους, θερμαστὲς νεκροῦς χαμένου πλοίου...

Μοιάζω πολὺ τὸ βασιλιᾶ, στ' ἀρχαῖο τὸ παραμῦθι,
τὸ βασιλιᾶ τῶν βροχερῶν καὶ τῆς δμίχλης τόπων,
τὶς θλιβερῆς πού ἀπαύδησε νὰ βλέπει τῶν ἀνθρώπων
μορφές, καὶ τὸ μαρμάρινο τὸν ὕπνο του ἐκοιμήθη...

Μὰ μοιάζω μὲ καχεκτικό, νὰ παίξει πούχαν φέρει,
παιδί, στὸ πάγκο, ἀνάμεσα στὰ δέντρα τὰ μεγάλα,
πού ὅταν μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ γελοῦσε, στὴν τραμπάλα,
οἱ γκουβερνάντες τόπαιρναν τραβῶντας το ἀπ' τὸ χέρι...

Τὸ ποίημα αὐτὸ πρωτοδημοσιεύτηκε στὸ
περιοδικὸ «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ», μὲ τὸ «ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΗΤΙΚΟΣ»,
τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1936.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ένας χρόνος μεγάλος πού πέρασε άργά.
Έσβησε ή φωτιά τὰ λουλούδια του κρύου.
πέρασε ή γιορτή, τὸ κορμί μας ριγᾶ
στὸ φονικὸ ἀναρρίπισμα του Δεκεμβρίου...

Μιά ὀλάκαιρη ζωή, μιὰ παράξενη ζωή,
σὰν κάποιο ἀνάγνωσμα περιπετειῶδες,
μιὰ συνήθεια ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωτὶ
νὰ σκεφτόμαστε τὸ ταξίδι τ' ὄνειρώδες...

Ἐπίλογος μιᾶς ζωῆς, μιᾶς χρονίας προσμονῆς,
ένος βιβλίου μὲ νοσηρότατες σελίδες...
—Μὰ φτωχέ μου φίλε, γιατί νὰ πονεῖς,
ἀφοῦ τὴν ζωὴν ὀλόκληρη δὲν εἶδες;

Μιά ζωή, μιὰ τόσο ἐφιαλτικὴ ζωγραφιά
στὸ στενὸ περιθώριο μιᾶς πλακέτας
— Ἀδελφέ μου, πῶς πῶς εἶναι μιὰ μικρὴ συννεφιά,
ὁ Δεκέμβριος, ὁ ἐπίλογος τῆς Δωδέκατης βινιέτας...